

Wzorzec FCI nr 14 /03.06.2009

SZWEDZKI VALLHUND VÄSTGÖTASPETS

POCHODZENIE: Szwecja.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 26.03.2009

UŻYTKOWOŚĆ: Pasterski pies zaganiający.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 5: Szpice i psy ras pierwotnych.

Sekcja 3: Nordyckie psy stróżujące i pasterskie.

Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Szwedzki vallhund uważany jest za jedną ze rdzennie szwedzkich ras, mimo, iż nie jest do końca jasne, w jaki sposób spokrewniony jest on z welsh corgi. Trudno orzec, czy Wikingowie sprowadzili do Szwecji psy w tym typie szpica z Anglii, czy też je tam zawieźli.

Współczesne badania kynologiczne wykazują, iż rasa rozwinęła się w Szwecji. Zaszczyc uznania i rejestracji szwedzkiego vallhunda jako szwedzkiej rasy przypadł hrabiemu Björnowi von Rosenowi. Na początku lat 40. XX wieku dowiedział się on istnieniu psów tej starej rasy i rozpoczął dokładniejsze poszukiwania w hrabstwie Västgöta; okazało się, że jest ich tam wprawdzie niewiele, ale dość, aby rozpocząć hodowlę. Psy utrzymywały jednolity typ i wykazywały zalety użytkowe.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Mały, krzepki, krótkonogi pies. Wygląd i wyraz wskazują na to, iż jest on spostrzegawczy, czujny i energiczny.

WAŻNE PROPORCJE:

Stosunek wysokości do długości tułowia wynosi 2:3.

Odległość od najniższego punktu klatki piersiowej do podłoża nie może być nigdy mniejsza, niż 1/3 wysokości w kłębie.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT:

Spostrzegawczy, energiczny, nieustraszony i czujny.

GŁOWA:

Dosyć długa i czysta w liniach . Linie profilu równoległe.

MÓZGOCZASZKA: Widziana z góry i z boku średniej szerokości, równomiernie zwęża się w kierunku kufy.

Czaszka : Niemal płaska.

Stop: Dobrze zaznaczony.

TRZEWOCZASZKA :

Nos: Czarny.

Kufa: Widziana z boku jest raczej tępą, nieco krótsza od czaszki.

Wargi: Ściśle przylegające.

Uzębienie : Żuchwa raczej tępo zakończona i mocna, ale nie wydatna. Pełny, ścisły zgrzyz nożycowy, zęby duże i równe.

Oczy: Średniej wielkości, owalnego kształtu, ciemnobrązowe.

Uszy: Średniej wielkości, spiczaste, stojące; małżowina sztywna od nasady do czubka. Pokryte gładkim włosiem, ruchliwe. Długość ucha powinna być nieco większa od jego szerokości u nasady.

SZYJA:

Długa i mocno umięśniona, ładnie wzniesiona.

TUŁÓW:

Górna linia: Grzbiet poziomy, dobrze umięśniony.

Łędźwie: Krótkie, szerokie i mocne.

Zad: Szeroki, nieco opadający.

Klatka piersiowa: Długa, odpowiednio głęboka. Dość mocno wysklepione żebra. Widziana z przodu klatka piersiowa jest owalna; z boku – elipsoidalna. Sięga 2/5 długości przednich kończyn; widziany z boku najniższy punkt klatki piersiowej znajduje się tuż za łokciem. Przedpiersie widoczne, ale nie przesadnie zaznaczone.

Linia dolna: Brzuch lekko podciągnięty.

OGON:

Występują dwa typy ogona: długi lub w najrozmaitszym stopniu skrócony. W obydwu przypadkach dopuszczalne są różne sposoby noszenia ogona, ponieważ nie ustalono żadnej „normy”.

KOŃCZYNY: O mocnym kośćcu.

KOŃCZYNY PRZEDNIE :

Łopatka: Łopatka długa, ustawiona pod kątem 45° do poziomu.

Ramię: Nieco krótsze niż łopatka; tworzy z nią wyraźny kąt. Ramię przylega do żeber, lecz pozostaje bardzo ruchome.

Przedramię: Widziane z przodu – nieco zakrzywione, na tyle , by możliwy był swobodny ruch kończyn, mimo szerokości dolnej części klatki piersiowej.

Śródrezcze: Elastyczne.

KOŃCZYNY TYLNE : Widziane z tyłu – równoległe.

Udo: Szerokie, mocno umięśnione.

Staw kolanowy: Dobrze kątowny.

Podudzie: Nieco dłuższe, niż wynosi odległość od stawu skokowego do podłoża.

Staw skokowy: Dobrze kątowny.

Śródstopie: Średniej długości.

ŁAPY: Średniej wielkości, krótkie, owalne, ustawione prosto do przodu, o mocnych opuszkach, zwarte i wysklepione.

CHODY:

Swobodne, z dobrym wykretem i napędem.

SZATA:

Sierść: Średniej długości, twardy, zwarty, ściśle przylegający włos okrywowy; podszerstek miękki i bardzo gęsty . Włos krótszy na głowie i przedzie kończyn; może być dłuższy na szyi, klatce piersiowej oraz z tyłu tylnych kończyn.

Maść: Szara, szarawo brązowa, szarawo żółta i rudawobrązowa. Jaśniejsza w tym samym odcieniu sierść może występować na kufie, szyi, klatce piersiowej, brzuchu, pośladkach, łapach i śródstopiach. Ciemniejsze włosy okrywowe na szyi, grzbiecie i bokach tułowia. Bardzo pożądane jaśniejsze odcienie na łopatkach, tak zwana uprząż , i jaśniejsze policzki. Biel dopuszczalna jako niewielka strzałka, plamka na szyi lub niewielki naszyjnik, a także na klatce piersiowej i łapach, ale skarpetki nie powinny sięgać powyżej połowy długości kończyny.

WIELKOŚĆ :

Wysokość w kłębie: Psy: 33 cm (idealna).

Suki: 31 cm (idealna)

Dopuszczalna wysokość 2 cm powyżej i 1 cm poniżej ideału.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

- Zbyt krótkie nogi.
- Niewyraźny stop.
- Szpiczasta kufa.
- Brak dwóch P1 lub jednego P2.
- Oko jasne, o złym wyrazie.
- Uszy zbyt nisko osadzone.
- Klatka piersiowa zbyt głęboka lub zbyt płytka.
- Zbyt szeroki front.
- Stroma łopatka.
- Zbyt krótkie ramię.
- Przekątowny tył.
- Brak obroży lub znaczeń na policzkach.

WADY DUŻE:

- Krótka lub okrągła czaszka.
- Krótka kufa.
- Żuchwa słaba, wąska lub cofnięta.
- Zgryz cęgowy.
- Braki trzonowców (M3 nie są brane pod uwagę).
- Wygarbiony grzbiet.
- Sierść miękka lub nastroszona.
- Sierść zbyt krótka lub zbyt długa.
- Brak podszerstka.
- Białe znaczenia, obejmujące więcej niż 30% powierzchni ciała.
- Wielkość znacznie różniąca się od idealnej.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość.
- Przodozgryz lub tyłozgryz.
- Jedno lub obydwoje oczu niebieskie.
- Uszy wiszące lub półstojące.
- Sierść długa, kędzierzawa.
- Maść czarna, biała, wątrobiana lub błękitna.

Każdy pies, wykazujący wyraźne wady budowy lub zaburzenia zachowania, powinien być zdyskwalifikowany.

N.B: Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.